

Csontos Márta

Hazatérés

*„Kering Embernek Földje
az örök kékségen
életnapom te nyújtsd – te
kurtítsd öregségem”
(Határ Győző)*

Köröz a fény a madarak
szárnya felett, s túl a térképen,
a mennybéli demarkációs vonal
kék sugárútján a hangok, a színek,
az álmok és a képek égi szekérre
szállnak, hogy eljussanak a szent,
tömjénmentes, vegytiszta magasságba,
ahol a folyékony anyagból teleportálódik
a Lélek az időtlen pillanat nyitott
kozmoszába, hogy ott végleg
megpihenhessen, teljesítvén egyszer-
vult küldetését, s visszafogadja őt
az Ósvalami oda, hol véget ér a kezdet.

Az utolsó golgotavirág

Ma nem olvastam verseidet,
s nem diktáltál semmit az utolsó
vizit után, ma törékeny sziklába
vertem a szeget, kitisztítottam a
folyómedreket, leengedtem a
tengerek vizét, az ég színes ernyőjéről
lefestettem a feketét, hogy ne üljön
válladra a sötét, s vázába raktam
neked a kertből az utolsó golgotavirágot,
hogy magadhoz szelídítsed a keresztet.

Ma árnyékból kabátot szabtam
neked, s az ódák mennyei magasságából
átküldtem arcodra egy fényköteget.
Ma tárgyalást folytattam a szabadság
szellemével, s elrendeltem, hogy magán-
zárkád ércupoláján nyissa meg a mennyezetet.

Ma rádöbentem, mennyire nehéz
a látszat valóságát hazudni, nyitott
tenyerem hiába várja az érintés örömét,
Isten arcáról nem tudom leolvasni a jelet.